

златни ивици. Беше съвсем тихо. Само от време на време остър вик на изплашена птица стряскаше покоя на гората.

Но на извора нямаше никой.

Иваница сбърчи чело, и като направи знак на Мария да стои мирно, скоочи от коня си, предпазливо разгъна гъстата шума на дърветата и в миг изчезна.

Девојката се огледа неспокойно наоколо. Изведнъж трепна. Стори ѝ се, че някъде зад нея изпръщя клон, сякаш ^инатъпен внезапно и непредпазливо. Тя се усети за глигана и замръзна от ужас. Поиска да извика, но си спомни знака на Иваница и остана така, бледа и безмълвна. Шумата се разтвори и пред нея се изправи засмяното ^илице на момъка. Той махна с ръка и посочи към мястото, ^иот където беше дошъл. Мария върза коня си до неговия и го последва. Иваница снисен вървеше напред и разтваряше клоните пред нея.

- Тия места аз ги знам на пръсти, - каза ^ишепнешком княза, като сире пред ^игъстите дъсти от младорцове и ѝ посочи нещо в дясно от дърветата.

Мария с мъка сдържа възторжения си вик.

На една кръгла поляна лежеше и се препичаше на слънце едър рогач, заобиколен от десетина стройни тъмнооки сърни.

- Почакай сега, - каза Иваница и опъна лъка си.

С неволно движение Мария спря ръката му.

- Жал ми е, - каза, - виж колко са хубави.

Момъкът се усмихна, ^ипрецели и пусна стрелата. След миг тъмната ѝ опашка стърчеше в гърлото на рогача. Животното ^истраховно измуча, опита да се дигне и грохна на земята. Копутите ^инаскочаха уплашени и припнаха като безумни из поляната. Малките сърнета се гущеха около майките си, с дълги цръкнали уши и тревожен блясък в големите очи. Три сърни паднаха една след